

The background of the entire page is a solid pink color with scattered, soft, white clouds of various sizes, creating a dreamy, ethereal atmosphere.

ЗАСІВ ХМАР

КАТАЛОГ
ВИСТАВКИ

Засів хмар: Каталог виставки: Асортиментна кімната; Івано-Франківськ, 2024. — 56 с.

Публікацію створено до випускної виставки школи сучасного мистецтва фра фра фра «Засів хмар».

Школа була створена Асортиментною кімнатою і реалізується в межах проєкту What's next?. Проєкт реалізувався у партнерстві організацій з п'яти країн: Fundația Gabriela Tudor (Румунія), MitOst (Німеччина), Musiktheatertage Wien (Австрія), proto produkciia (Україна), Wrocławski Instytut Kultury (Польща) та zusa (Німеччина). За підтримки Європейського Союзу.

Виставка тривала з 1 по 13 червня 2024 року, за її результатами створено цей каталог.

Тексти чи погляди, висловлені в цьому каталозі, можуть не співпадати з поглядами партнерських організацій, які підтримували виставку.

Збісє хмар —
введення
в хмари
реагентів
для зміни
фазового
стану хмар.

Фра фра фра стартувала як навчальний простір, як лабораторія концепцій та думок і як місце для експерименту над майбутнім мистецького середовища. Ми й зараз не можемо знати, яким воно буде, але це не заважає нам мріяти. Зрештою, мрії можуть завести нас далі, ніж ми від себе очікуємо.

Як відбувається мистецьке дорослішання? Це довгий ряд спроб, помилок і неабияка сміливість після кожної невдачі пробувати ще раз. За наявності сприятливих умов ця формула перетворюється на критерії, чи схему, чи опорну структуру, завдяки яким авторки і автори стають впізнаваними. У фра фра фра ми намагались зібрати в одному місці.

Важко вивести спільну тему для цієї виставки, адже всі учасниці та учасники дуже різні і працюють з різними темами. Проте, в них безперечно присутня спільна риса — суспільне дорослішання і публічна дискусія. Кожна з цих робіт говорить про щось важливе, про щось, що неодмінно треба сказати вголос. Через надання голосу кожна з робіт прагне змінити щось в собі чи в своєму оточенні.

Авторки і автори впродовж школи ставили собі питання про важливість своєї роботи. Чи вартує те що я роблю, того щоб на це дивились люди? Це ж питання ми ставили нашим лекторкам і лекторам. Чи вам подобаються чи відгукуються ваші роботи? Відповіді різняться тоном, але не змістом. Ми всі сумніваємось. І це природньо. Можливо, дощ теж сумнівається, чи треба йому падати.

Оля Поляк
травень 2024

Фото : Тарас Теліщак

ВІДПОВІДІ, ПРИХОВАНІ У ДОВКІЛЛІ

Наталя Лісова

Якою вийшла дебютна виставка випусників та випусниць франківської школи сучасного мистецтва

Виставка «Зásів хмар» випусників школи сучасного мистецтва фра фра фра в «Асортиментній кімнаті» представила результати напрацювань впродовж тривалого навчання: з вересня 2023-го по травень 2024-го.

Назва виставки відсилає до способу модифікації погоди шляхом засівання хмар кристалами солі з метою збільшити кількість опадів. Подібно хімічним реагентам, команда кураторів та лекторів школи «засівала» нові підходи у сприйнятті студентами сучасного мистецтва та відкривала неосяжні простори персональних світів. Кожна робота на виставці — історія з життя авторів, що накладалася на творчий спосіб пізнання себе у просторі. Цей тривалий шлях опанування раніше незнаного розкривається крізь внутрішній стан Люби Зайцевої у друкованому самвидаві «Зін***». Авторка фіксує важливі для неї моменти подорожей до Франківська, щиро ділиться своїми переживаннями та очікуваннями результатів від школи у візуальній формі вірша, фото- та відеозаписів; досліджує властивості тіней, поведінку людей у просторі та, поза іншим, створює «паличковий камінь» у парку Шевченка.

Хаотична з дитинства фіксація Юлією Мартинів власних емоцій на елементах ландшафту: корінцях дерев, де час залишив сліди, ніби шрами на шкірі бабусі; на придорожніх камінцях, сповнених спільного з художницею спокою й тиші, зросла в авторський підхід подвійної

Фото : Тарас Теліщак

експозиції накладання одного стану на інший. У роботі «Опора» Юлія крізь синтез різних медіа втілює потребу повертатися у дитячі спогади, сповнені злагоди й миру, щоразу відтворюючи зі знайдених палок біля річки, дому, у сквері збережений батьками дитячий малюнок рідної домівки.

Також до особистого архіву підліткового віку як джерела формування світогляду звертається Ліана Чевердюк у проєкті «Чи я вірю в те, що знаю», замислюючись, чи впливають події на світогляд, чи світогляд впливає на події. В пошуку доказів минулих подій художниця відтворює затишний простір своєї дитячої кімнати зі старих записів, дитячого дзеркала, умисно розміщеного на рівні зросту дитини, аби змусити глядача стати на коліна та зануритися у безтурботний світ маленької людини, де на відео співають птахи у саду і тріщать гілки під босими ногами. Події дитинства накладають відбиток на все життя. Можливо, тому досвід сорому за тіло, розчарування та біль Надії Боштан навпаки заховалися трохи далі від галерейного простору — у відеоінсталяції «Моє минуле», розміщеній у бомбосховищі «Асортиментної кімнати», підштовхуючи відвідувачів звільнитися від власних травм. Ту саму тему самоушкодження та розчарування в собі зачіпає інсталяція Тєру «Сайт знайомств».

Фото : Тарас Теліщак

Проживаючи досвід тривоги і страху за майбутнє, у своїй аплікації маленька Міна теж стирає межі між внутрішнім та зовнішнім. Дівчинка звертається по допомогу до навколишнього простору крізь власні символи та знаки, подібно огорненому в білу марлю річковому валуну в інсталяції Олі Новак «Видимо-невидимо», який став наріжним каменем в житті авторки, що переживає досвід хвороби близької людини та в пошуку підтримки апелює до органічних форм заведеної природи.

**«Почуття застигають камінням,
Того каміння вже так багато,
Що можна вмотити берег ріки...»**

Це — фрагмент вірша з багаточислової роботи Анни Шавлюк «Най тече в жилах». Художниця понад 10 років досліджує життя природних матеріалів і тільки завдяки школі вперше презентує свої спостереження публічно через відеоперформанс та об'єкти, в яких тече життя, що річковою галькою ніжно вплелися у простір галереї. Вкриті камінням руки мисткині на тлі застиглої на світлинах ландшафту відсилають до акту вбивання паль у берегову лінію, порушуючи тему екології, до якої звернувся й Олександр Гойсан. Відеоінсталяція Олександра «Роздуми про життя в місті» розповідає про масштабну деконструкцію річки Бистриці Солотвинської, а радше її відсутність, де минулого року внаслідок повені обвалилася одна з платформ пішохідного мосту, і де митець за час дії виставки планував створити лендарт-інсталяцію та викласти камінням витоптану містцями стежку.

Проблеми довкілля висвітлює й Анастасія Бахмат у колажі «Коврик», який виготовлений з непотребу в структурно організований візерунок з метою знайти засоби зупинити незворотні зміни на планеті. Мабуть, тому гобелен Анастасії Щербань «Схоронення біому» теж створений із суцільних текстильних відходів. Зростаючи на Херсонщині поряд з прадавними курганами, художниця почала зосереджувати свою увагу на дослідженні пам'яті та занепадості

ландшафту, коли дізналась, що кургани зберігають у собі первісну флору регіону понад тисячі років. На жаль, сьогодні доля курганів на Півдні невідома. Цей гобелен є для авторки джерелом персональної інформації, де закапсульовані місце і час.

Досліджуючи вплив довкілля на простір людини, Катя Худа помітила, як у природному середовищі з плином часу предмети заростають мохом. В інсталяції «Вже на один день менше» художниця з турботою переповідає про біль тривалого розставання батьків, почуття яких вперше переживають такі випробування, і зображує процес чекання шляхом насадження живих квітів на батьків стілець, які ніжно заповнюють його порожнечу в очікуванні на повернення власника з військової служби.

У передчутті нового побачення графічне «Чекання» Софії Сіренко також присвячено очікуванню чоловіка з війни, де копії сцен від розлуки до зустрічі множаться як нескінченні дні. «Скільки ще чекати?» — запитує Настка Гуляй у драматичному перформансі про історію близької людини, яка впродовж двох років живе у стані

Фото : Тарас Теліщак

очікування свого партнера з російського полону. «Вразливість над нами пронизує» у стані постійної тривоги та очікування небезпеки у триптиху Станіслава Врублевського. Гострі цвяхи у палицях «Роздоріжжя (вразливість)» завжди поряд, де «Приховані рани (над нами)» пронизують камені та скріплюють один одного боєм у «Відчуття війни (пронизує)», що іржею цвяхів відбилося на стіні.

Намагання розділити досвід війни способом художньої взаємодії з довкіллям приховано у дії Дарії Сороки «Квіткова шана». Історія втрати маленької Жені, яка щодня збирала квіти та приносила на місце загибелі батьків, була переказана мисткинею каменю та закинута в озеро парку Шевченка за допомогою білого бинта: «Кінці у воду» — як символічний спосіб позбавити дівчинку болю та засвідчити травми війни. Почуття провини вцілілого підіймає Юлія Полатай, фіксуючи деформацію сприйняття дійсності у відео *Entfernung*. Художниця зображує вразливість героїні через оголеність у безлюдному природному просторі, де нескінченна тиша туманного поля поглинає крики скрюченого тіла та спустошує емоції дівчини.

Фото : Тарас Теліщак

Можливості тіла вивчає й August Ginger у серії трафаретів «Квір & тіло», де тіло постає засобом пересування у просторі, відчуття тепла сонця та болю, відновлення сил та способом існування в публічному просторі без вимог на інакшість. Дослідження чутливості за допомогою природного матеріалу чайного гриба представила Антонія Баніцька у графічній роботі «Моя шкіра тонка». Імітуючи тендітність людської шкіри, художниця малювала на ній власні емоції впродовж місяця в моменти найбільшої вразливості.

Загалом у кожній роботі на виставці відчувається вплив довкілля: чи то «Щоденне прання» Іри Нагорної, де авторка залишає пральну машину на перевагу пранню у річці, зберігаючи собі трохи простору серед буденних турбот; чи дослідження стереотипів Галичини Леєю Der Karpatenteufel у масках «Галіція (дель арте) / Galicia (del arte)»; або «Очевидності» Аріни Долінської у фотографічному пошуку сенсу щоденного простору навколо; у роботі Аліси Ярової «Захист, що шкодить», яка цікавиться природничими науками і вивчає довкілля та висвітлює вплив насильства у медіа на молоде покоління тощо.

Роботи випускників школи відображають надії та сподівання авторів у намаганні зрозуміти цей світ, його страх, його біль, його втрати, прийняти невизначене майбутнє, подолати відчуття провини, розділити горе, вилікувати травми. Способом дослідження властивостей природних матеріалів — ґрунтів, каменів, трав, річок, дерев та гілок — молоді митці поглиблювали проблематику своїх творів у пошуку відповідей.

Учасники школи сучасного мистецтва фра фра фра знаходять нові шляхи художньої взаємодії з довкіллям, де лендарт стає універсальним дослідницьким інструментом у прагненні творчо дослідити простір навколо та своє місце у ньому, його історію та переосмислити власний досвід сприйняття ландшафту в умовах воєнного часу, намагаючись залишатися щирими, вразливими і непереборними.

*Наталя Лісова,
текст для post impreza,
червень 2024*

Фото : Тарас Теліщак

ХУДОЖНИЦІ ТА ХУДОЖНИКИ

**ТА ЇХ
РОБОТИ,
ЩО СТАЛИ
ЧАСТИНОЮ
ВИСТАВКИ**

Awgust Ginger

Awgust навчається в художній школі Івано Франківська і є учасником мистецької спільноти 20P_. Цікавиться рухом за права ЛГБТКІ+ людей. В своїй практиці він шукає методи поєднання мистецтва і активізму та побудови діалогу із громадськістю на тему Квіру. Awgust вважає що відвертість оголеного тіла не є апіорі сексуальною.

Тіло є у кожного і його функція значно ширша: тілом ми відчуваємо тепло сонця і біль, ним ми пересуваємося в просторі, відновлюємо сили, зрештою за допомогою тіла ми підтримуємо своє життя, тож тіло має право на існування в публічному просторі без стигми. Водночас масова культура пропонує нам певний стандарт тіла, відштовхуючи і маргіналізуючи будь яку інакшість. В своїй роботі «Квір & тіло» Awgust нормалізує буденність тіла. Він відкриває дискусію і провокує аудиторію на діалог: тіло буває різним.

«Квір & тіло», 2024

*Серія трафаретів і матриць
з лінолеуму*

Фото : Дар'я Христинюк

Люба Зайцева

Люба — випускниця чернівецької художньої школи, учасниця мистецької спільноти 20P_. У своїх роботах створює неіснуючі світи і шукає формати, що зосереджені на внутрішніх станах людини.

В роботі «Зін***» Люба розкриває важливі для неї моменти подорожей в Івано-Франківськ на школу фра фра фра. Свої переживання, сподівання і думки вона викладає у віршах та фото. Зін занурює нас у певний відрізок часу її дорослішання.

«Зін*», 2024**

друкований самвидав

Фото : Дар'я Христинюк

Тéру

Родом з Донецька, навчалась в Берліні, нині вчиться в Івано-Франківську. Мистецьку освіту здобуває самостійно. В своїй мистецькій практиці Тéру досліджує особистісні зміни, через котрі проходить і те, як її особисте переплітається з соціальним. Звертається до різних технік – письмо, малювання, колаж, звук, фото – для формування різностороннього, повного образу свого висловлювання.

В цій роботі Тéру піднімає тему самоушкодження і замовчування цього поширеного явища. Вона збирає артефакти і нариси початих, але з різних причин не закінчених проєктів і звертається до свого стану розчарування в собі. Питання успіху залишається відкритим: чому зовнішня валідація має таку велику роль? Як переплітаються зовнішній тиск і власні очікування від себе? З чого будувати резильєнтність до цього тиску?

«Сайт знайомств», 2024
інсталяція

Фото : Дар'я Христинюк

Міна

Своє захоплюється акторською майстерністю Міна перетворює на гру з публікою, де глядач стає учасником подій, а простір стає імесривним. В свої перформанси Міна залучає дерева, стіни, звуки. Вона видозмінювати простір, стирає межі між тим що коїться всередині та назовні, а в цю динаміку гри вписує питання булінгу, тривоги і крихкості.

В роботі «Без назви» Міна відкриває завісу свого внутрішнього світу і підсвічує його дуальність, почергове, а інколи симультанне проживання протилежних думок та почуттів. Страх, захват, сум, щастя співіснують всередині і не завжди вміщаються там, інколи переплітаються і стає важко їх розрізняти.

«Без назви», 2024

Аплікація

Фото : Дар'я Христинюк

Надія Боштан

Студентка архітектурного коледжу в Чернівцях, цікавиться сучасним мистецтвом. В своїх роботах працює із соціальними темами, такими як зв'язок підлітків і батьків, ритуали взаємодії серед молоді та ментальне здоров'я молоді. Використовує, відео, перформативні практики, опитувальники та втручання в публічний простір.

Робота «Без назви» розкриває її власний досвід сорому за тіло в близькому середовищі. Надія на камеру розповідає про розчарування, зраду, біль і методи, котрі допомогли справитись з цим досвідом. За словами авторки, говорити на цю тему важко, але цей досвід дуже поширений як серед підлітків так і дорослих.

«Моє минуле», 2024

Відео, 6'11

Фото: Тарас Теліщак

Аліса Ярова

Аліса цікавиться природничими науками, навчається екстернатом в київській школі. У своїх роботах досліджує навколишнє середовище та власне оточення. Вважає мистецтво найпростішим методом говорити про складні речі. Експериментує з різними техніками і формами в мистецтві.

«Захист, що шкодить» має на меті вказати на регулярне висвітлення насильства в медіа і вплив цієї інформації на молоде покоління. Розуміння того, що їм доведеться жити в такому світі і вирішувати ці проблеми, призводить до постійної тривоги та панічних атак. Авторка пропонує нам безпечний простір, де можна передихнути і подумати, що ми можемо зробити вже зараз, аби насильства в світі стало менше.

**«Захист, що шкодить»,
2024**

Інсталяція

Фото : Дар'я Христинюк

Анастасія Бахмат

Настя — учасниця мистецької школи з 2023 р. У своїх роботах показує різносторонній світ та висвітлює актуальні проблеми навколишнього середовища.

У роботі «Коврик» мисткиня висвітлює проблему забруднення навколишнього середовища, яка триває на протязі багатьох років. Крізь століття людство стикається з проблемою нелогічного використання різних побутових матеріалів, ведучи планету до незворотніх змін на планеті. На старому коврику, як і на нашій землі, можна знайти багато різного непотребу, який засмічує середовище.

«Коврик», 2024

картина колаж

Фото : Дар'я Христинюк

АНТОНІЯ БАНІЦЬКА

Антонія Баніцька навчається у франківському Інституті мистецтв. Працює із графікою, інсталяцією, фотографією та танцювальним перформансом. У своїй практиці звертається до протиставлень екстремумів — міфологічного й справжнього, людини та природи, фокусується на станах тендітності та крихкості.

У серії «Моя шкіра тонка» Антонія використовує природний матеріал з чайного гриба, що імітує людську шкіру, та техніку сухої голки, якою вирізає графіку. Художниця використовує малюнок як щоденникові записи свого стану впродовж місяця, створюючи графіку в моменти найбільшої вразливості. Поєднання цих шарів стає засобом дослідження власної чутливості — «тонкошкірості» — як емоційної, так і фізичної.

«Моя шкіра тонка», 2024
*графіка, знайдені об'єкти,
біологічний матеріал*

Фото : Дар'я Христинюк

Станіслав Врублевський

Станіслав Врублевський вивчав міжнародні відносини та журналістику в Києві, наразі живе та працює в Тернополі. Цікавиться перформативними, звуковими та текстовими медіа, у його фокусі — теми вразливості, (не)мовчання, близькості-відчуженості.

Робота з триптиху Станіслава «Роздоріжжя (вразливість)» відсилає до постійної тривоги та очікування небезпеки — куди б не вели шляхи, вона завжди десь поряд. Камені у «Прихованих ранах (над нами)» пронизані цвяхом — як вразливість, що одночасно найбільше пронизує, болить та найміцніше скріплює. Ми нанизані на біль й один на одного, ми стійкіші ніж раніше, й нас важче розділити на крихти. Роз'єднатися — значить втратити цей зв'язок та розбитися. Підвішені на різній висоті об'єкти відсилають нас до Дамоклового меча — загрози бути вразливим, до якої кожен продірявлений камінь промовляє. Загроза оприявнюється у роботі «Відчуття війна (пронизує)». Що з'єднується у слова, що ховається під ударами молота? Здається, все що залишилося — це відчуття війна.

**«Вразливість над нами
пронизує», 2024**

інсталяція, знайдені об'єкти

Фото : Дар'я Христинюк

Фото : Тарас Теліщак

Олександр Гойсан

Олександр Гойсан за освітою режисер кіно і телебачення. Учасник національних та міжнародних кінофестивалів, засновник та програмний директор Івано-Франківського міжнародного фестивалю короткого метра 4:3. У мистецькій практиці звертається до пошуку нових форм спостереження, створює анімаційно-документальні машини, естетизуючи внутрішньо-ігрові світи в кінематографічній традиції. Використовує документалістику для фіксації певної портретності часу..

«Роздуми про життя в місті», 2024 *одноканалова відеоінсталяція, 58'*

У липні 2023-го року під час чергової поведі на річці Бистриці Солотвинській обвалилася одна з платформ пішохідного мосту, який сполучає мікрорайон Пасічна та вулицю Набережну поруч з головним корпусом Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу. Міський голова Руслан Марцінів відразу заявив, що як тільки спаде повінь, платформу дістануть та відновлять. Проте цього не сталося. Майже рік міст стояв у зруйнованому стані, поки наприкінці березня 2024-го року не почалися ремонтні роботи. Для руху техніки та евакуації обвалені платформи річку перекрили штучним насипом щебеню. Посилаючись на план міського голови та команди Локомотиворемонтного заводу, яка є відповідальною за проєкт, також почались роботи «відновлення русла» шляхом масштабної деконструкції річки. Таким чином, утворився новий штучний острів

Фото : Дар'я Христинюк

завдовжки в 75-100 метрів, який тепер ділить річку на дві частини та слугує радше дорогою для ремонтної техніки.

У відеоінсталяції Олександр задокументував роботи на річищі (чи радше їхню відсутність). Впродовж виставки «Засів хмар» митець створював ленд-арт-інсталяцію стежини, викладеної камінням з берегів Бистриці Солотвинської слідами вже витоптаної доріжки в звичайному міському дворі. Органічне «русло», з яким місцеві звикли взаємодіяти щодня, було деконструйоване та перетворене в штучний авторський простір шляхом зміни напрямку доріжки. Робота з «відновлення русла» проводилась з 3 до 9 червня за адресою вул. Тролейбусна, 14. Всі охочі могли доєднуватися.

Настка Гуляй

Настка Гуляй — акторка, перформерка, есеїстка. Навчає людей проведеному серцево-легеневої реанімації на манекенах та публікується в греко-католицькому часописі. У своїй практиці досліджує теми людських страхів та походження акторських штампів.

Робота Настки базується на історії її близької людини, яка впродовж двох років живе у стані очікування та невідомості — чекає свого партнера з російського полону.

«Скільки ще чекати?», 2024 *перформанс*

Скільки всього з нами може трапитися за 2 роки? 24 місяці смутних та добрих митей, буденних справ, знайомств, нудьги, стресу, пригод, любові. Що проживає людина за 2 роки у ворожому полоні? Скільки (ще) вона здатна витримати? Які межі очікування? Як він? Як вона? Що (не)доречно (не)робити? І питання, яке не залишає нутро: «Скільки ще чекати?»

Фото : Тарас Теліщак

Аріна Долінська

Аріна Долінська — учасниця мистецької спільноти 20P_. Практикує художню фотографію та відео, у своїх роботах зображає парадоксальне й очевидне, сюрреалістичний побут. Досліджує рух тіла і вільний танець.

Для свого проєкту художниця використовує ідеї східної культури та досліджує пошуки сакрального у буденності та центричність всього.

«Очевидності», 2024
фото, текст

Фото : Дар'я Христинюк

Лея Der Karpatenteufel

Лея Der Karpatenteufel цікавиться графікою, театром та кіно (особливо періоду 1930-х). У своїх роботах грається зі стереотипами родом з Галичини й використовує іронію та абсурдистські прийоми.

Мисткиня створює галицьку версію італійської комедії дель арте — комедії масок. Персонажі та ситуації з її фотографій уособлюють зведену до абсурду Галіцію. Усі збіги суб'єктивні, не випадкові й одним регіоном не обмежуються.

**«Галіція (дель арте) /
Galicia (del arte)», 2024**
*фото, маски, знайдені об'єкти
пап'є-маше*

Фото : Дар'я Христинюк

Юля Мартинів

Юля Мартинів навчається в у франківському Інституті мистецтв за спеціальністю «дизайн середовища». Цікавиться темою тілесності та опори, тісно пов'язує свої роботи з ландшафтами.

Робота «Опора» досліджує особистий архів художниці. Дитячі малюнки, створені та знайдені об'єкти — це своєрідні якорі пам'яті, які повертають до дитячих спогадів. Юля персоніфікує неживе, наділяючи елементи ландшафту власними емоціями та почуттями водночас асоціюючи себе з елементами природи та входячи з ними в діалог.

«Опора», 2024

інсталяція, відео 27"

графіка

особистий архів, знайдені

об'єкти

Фото : Дар'я Христинюк

Іра Нагорна

Іра Нагорна — мультидисциплінарна художниця. Працює з фото, відео, перформансом та природними матеріалами.

У проєкті «Щоденне прання» мисткиня звертається до власної рефлексії над зацикленим процесом як над нав'язливим заняттям, яке захопило значну частину її часу та стало щоденною рутинною. Монотонний процес, що відчувається як тягар та рух по колу, призводить до вигорання. Мисткиня роздумує: що буде, якщо з нею щось станеться або з тих чи інших причин вона не зможе попрали? Купа буде катастрофічно рости та заповнювати собою все більше простору? Вільне місце заповнюється страхом. Що ховається за щоденним пранням та купами одягу? Чи це тільки одяг?

«Щоденне прання», 2024
*інсталяція, відео 9'9", фото,
текст*

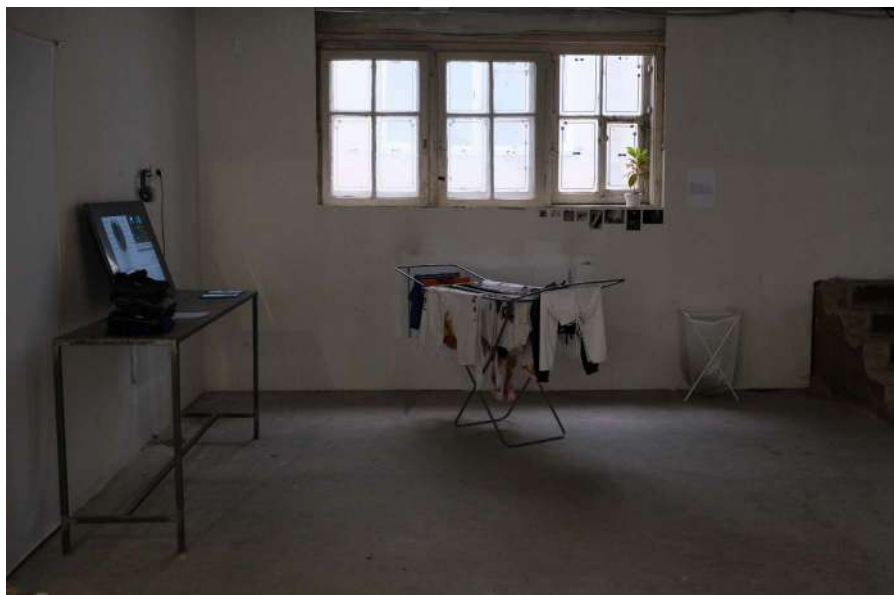

Фото : Дар'я Христинюк

Оля Новак

Оля Новак — поетка, фемактивістка, авторка збірки «Риби і птахи». У своїх роботах роздумує про жіночі досвіди крізь призму феміністичної оптики.

Це — перша візуальна робота авторки, заснована на особистому досвіді переживання хвороби близької людини.

**«Видимо-невидимо»,
2024**

інсталяція, текст, знайдений об'єкт

Фото : Дар'я Христинюк

Юлія Полатай

Юлія Полатай займається живим письмом, графічним дизайном, зйомкою та монтажем відеоробіт. У своїх роботах поєднує дійсне та (не)вигадане, проєкцію снів та пам'яті.

Відеоробота мисткині підіймає тему почуття провини вцілілого, яке деформує сприйняття дійсності та стирає дистанцію між сприйняттям та відтворенням.

«Entfernung», 2024

відео 2'37"

Саунд-дизайн: Maks Yos

Акторка: Софія Слюсаренко

Саунд: SpiderPetro

Фото : Тарас Теліщак

Софія Сіренко

Софія Сіренко — художниця, журналістка, літераторка. У своїй практиці найбільше працює з графікою, зокрема ліногравюрою. Останні два роки працює з темою почуттів, що виникають внаслідок чекання близьких людей з війни, та їхньому впливу на повсякденне життя.

У серії «Чекання» Софія використовує техніку ліногравюри, вирізаючи певну сцену-зображення, аби створити з неї копії, що майже не відрізняються одна від одної — як дні очікування свого чоловіка з війни. Перенесення з основи залишає на зображенні безліч відтінків, як і чекання залишає відбиток на буденності, додаючи їй палітру почуттів: від суму і тривоги від розлуки до радості у передчутті зустрічі.

«Чекання», 2024

ліногравюра, графіка

Фото : Дар'я Христинюк

Дарія Сорока

Дарія Сорока — архітекторка, графічна дизайнерка, співзасновниця скетч-групи «Мами малювали». З початком повномасштабного вторгнення переїхала з Києва до Коломиї. У своїх роботах експериментує з формами, кольорами, текстурами, ідеями та медіумом.

«Там, де лежали загиблі, посипано піском. Женя, дочка загиблих, грається у цьому дворі щодня. Вона поклала тут власноруч зірвані букети. За кожен день без батьків — символічний букет.

*13 травня від артилерійського обстрілу у районі старої Авдіївки загинули четверо цивільних. Снаряд прилетів у двір, де у той час вечеряли сусіди – три жінки та двоє чоловіків. 7-річну Женю і 4-річну Сашу врятувало те, що вони перебували у будинку. Дівчата лишилися сиротами: за мить снарядом вбило їхніх батьків».**

Цю історію Дарія розповіла каменю, який примотала до білого бинта та кинула у воду. «Кінці у воду», як спосіб позбавити маленьку Женю від цієї історії. Квіти, бинт — символи, що засвідчують присутність наслідків війни у буденному навколишньому та роблять нас свідками. Всі ми свідки війни, але варто не просто засвідчити, а й означити.

«Квіткова шана», 2024
інсталяція, відео 55", знайдені об'єкти

Фото : Тарас Теліщак

Фото : Дар'я Христинюк

Катя Худа

Катя Худа — художниця, учасниця програми для молоді «Втілення». У своїй практиці знайомиться із собою в процесі дослідження впливу навколишнього середовища.

Робота «Вже на один день менше» фокусується на аспекті ніжності у процесі чекання, беручи за основу історію Каті та її родини, яка чекає повернення батька з військової служби. Якщо у природному середовищі від довгого впливу часу об'єкти вкриваються мохом чи грибами, то у своїй інсталяції мисткиня використовує живі квіти. Навіть попри те, що простір пустує в очікуванні, він ніжно доглянутий та чекає свого власника.

«Вже на один день менше», 2024

*інсталяція, знайдений
об'єкт, живі рослини*

Фото : Дар'я Христинюк

Анна Шавлюк (Shavla)

Анна Шавлюк (Shavla) — фотографиня, відеохудожниця, перформерка, арттерапевтка. У своїх роботах використовує синтез різних технік та матеріалів, надихається природою та шукає поезику у повсякденному.

У своїй роботі Анна поєднує різні техніки та працює з тілесністю. Мисткиня шукає життя у природних матеріалах та надає йому голос, поєднуючи зі своїми пошуками й дослідженнями власної ідентичності. Симбіоз застиглого ландшафту та пластичної роботи з тілом показує буденність з її протилежностями.

«Най тече в жилах», 2024
*відео 15'34", інсталяція,
фото, текст
знайдені об'єкти*

Фото : Дар'я Христинюк

Настя Щербань

Настя Щербань більшу частину життя провела на Херсонщині. У своїй практиці досліджує тему ландшафту та його занепадості, пам'яті та біомів. Працює з текстилем графікою та знайденими об'єктами.

Кургани зберігають в своїй землі первісну флору свого регіону. Навіть після розкопок та в оточенні штучних полів вони утримують в собі насінини та коріння рослин, які зростали там тисячі років тому. Зараз, коли про долю курганів на півдні неможливо дізнатись, є щось медитативне у тому, щоб уявляти курган як острів локальної пам'яті.

Настя використовує гобелен, як джерело персональної інформації. Якщо воєнні дії або господарська діяльність змінюють те, що здається статичним, отже змінюють і пам'ять. Мисткиня досліджує артефакти, які здатні зберігати місце і час, аби закапсулювати їх у своїй роботі.

«Схоронення біому», 2024
гобелен

Фото : Тарас Теліщак

Ліана Чевердюк

Ліана Чевердюк навчається за спеціальністю «психологія», займається фотографією. У своїх роботах досліджує сприйняття світу як результат психічної активності; специфіку свідомості на різних рівнях її розвитку: тварина, дитина, людина, щось більше.

Пряма мова авторки:

Колись погляд був відкритим до всього — світ перед ним розкривав дивовижні речі. Більшість з них згодом виявились буденними. Проте, деякі — ні.

І стає цікаво: що спровокувало що. Звісно, схильність до певного світогляду може зображати дійсність подібним чином. Але все вказує на те, що було навпаки. Коли усвідомлюєш реальність подій, то очікуєш будь-чого. Тоді уява створює фей та інших подібних істот. А може вона таким чином намагається пояснити виникнення ситуацій, найбільш приємною причиною яких можуть бути феї. Інколи вони викрадають душу з тіла, дивляться на тебе з дзеркала чужими очима. Але це всього лиш феї.

Зараз ці самі очі сліпі до того, що не можуть раціоналізувати. Вони вперто ігнорують те, що світ хоче показати зараз. Але думки мимоволі повертаються до тих подій. Було чи, може, здалося? Невизначеність дратує. Потребую доказів. Відтепер починаю полювання на фей.

**«Чи я вірю в те, що
знаю», 2024**

відео 5'36", 2'21", 4'54"
знайдені об'єкти

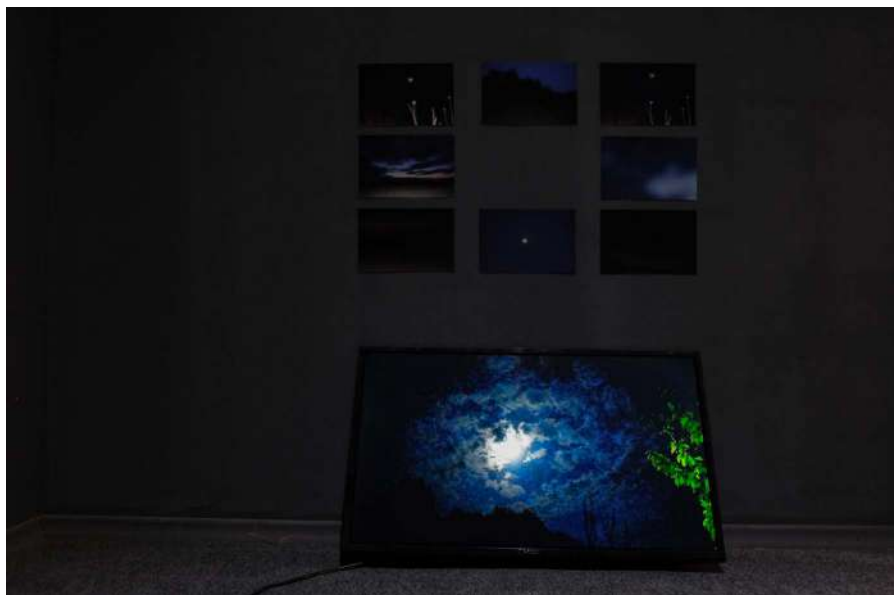

Фото : Дар'я Христинюк

Засів хмар: Каталог виставки: Асортиментна кімната; Івано-Франківськ, 2024. — 56 с.

Учасниці та учасники

Awgust Ginger

Антонія Баніцька

Настя Бахмат

Надія Боштан

Станіслав Врублевський

Олександр Гойсан

Настка Гуляй

Лея Der Karpatenteufel

Аріна Долінська

Люба Зайцева

Юля Мартинів

Міна

Оля Новак

Юлія Полатай

Софія Сіренко

Іра Нагорна

Дарія Сорока

Тéру

Катя Худа

Ліана Чевердюк

Анна Шавлюк (Shavla)

Настя Щербань

Аліса Ярова

Кураторки

Оля Поляк, Дар'я Христинюк

Дорадництво

Ася Цісар

Альона Каравай

Кураторство школи

Альона Каравай

Ростислав Котерлін

Оля Поляк

Менеджмент школи

Юлія Непик

Менеджмент та продакшн виставки

Марта Савіцька

Марія Фернюк

Комунікації

Вікторія Видиборець

Дизайн

Ярослава Ковальчук

Тексти

Оля Поляк, Наталя Лісова

Упорядниця та

координаторка публікації

Марта Савіцька

Дизайн та верстка

Ярослава Ковальчук

Школа створена Асортиментною кімнатою і реалізується в межах проєкту What's next?. Проєкт реалізується у партнерстві організацій з п'яти країн: Fundația Gabriela Tudor (Румунія), MitOst (Німеччина), Musiktheatertage Wien (Австрія), proto produkciia (Україна), Wrocławski Instytut Kultury (Польща) та zusa (Німеччина). За підтримки Європейського Союзу.

Ця публікація може не співпадати з поглядами партнерських організацій, які підтримували виставку. Публікація не може бути використана повністю або частково в будь-якому вигляді без письмової згоди авторів.